

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/38/2012
Identifikačné číslo spisu:	1012200850
Dátum vydania rozhodnutia:	18.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012200850.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti BSZ, a. s., so sídlom v Košiciach, Bellova 3, zastúpenej JUDr. Jozefom Mižákom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Škultétyho 1, proti žalovanému Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, Mierová 19, Bratislava, za účasti obchodnej spoločnosti SPP - distribúcia, a. s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 44/b, zastúpeného advokátskou kanceláriou AKMG, s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Dolná 6A, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 10/2012 z 29. februára 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/115/2012-155 zo 04. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S 115/2012-155 zo 04. októbra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 10/2012 z 29. februára 2012, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobkyne a potvrdil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti žalobkyne o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru na výstavbu energetického zariadenia na dopravu plynu s dlhodobou koncepciou energetickej politiky Slovenskej republiky (ďalej len „osvedčenie o súlade investičného zámeru“), v rámci ktorého malo byť plynárenské zariadenie, určené na prepravu plynu vybudované v katastrálnych územiach H., G. a mestskej časti Košice - Šaca.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 11 ods. 1, ods. 8, ods. 9, ods. 10, ods. 11, § 67 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o energetike“) ako aj z ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v danej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, o veci zistil

skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver. Krajský súd konštatoval, že mal za preukázané, že spoločnosť SPP-D, a. s. ako prevádzkovateľ distribučnej siete na danom území je schopná pokryť potreby investičného zámeru uvedeného v žiadosti žalobcu o vydanie osvedčenia, a preto správny orgán v súlade s ustanovením § 11 ods. 11 zákona o energetike žiadosť žalobcu zamietol. Žalobkyňa v priebehu správneho konania neuviedla také skutočnosti, resp. nepredložila a nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by jednoznačne spochybňovali vyjadrenia spoločnosti SPP-D, a. s. o tom, že nebude schopná zabezpečiť potreby investičného zámeru uvedeného v žiadosti žalobkyne.

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, krajský súd uviedol, že táto námietka nie je dôvodná.

Čo sa týka námietky týkajúcej sa nedodržania zákonných lehôt pre vydanie rozhodnutia, krajský súd uviedol, že lehoty pre vydania rozhodnutia majú poriadkový charakter a ich prípadné nedodržanie nemá vplyv na právnu pozíciu účastníkov konania, čo znamená, že nedodržanie lehôt správnym orgánom nespôsobuje vadu takého charakteru, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). V tejto súvislosti poukazoval krajský súd na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/153/99.

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, ktorú vzniesla na pojednávaní súdu dňa 04. októbra 2012, a to, že správny orgán rozhodol bez stanoviska rozkladovej komisie, krajský súd uviedol, že na túto námietku nepríhliadol z dôvodu, že správne súdnictvo je ovládané koncentračnou zásadou, čo znamená, že len v lehote v zmysle § 250b ods. 1 OSP môže žalobca určiť aký okruh žalobných dôvodov bude predmetom preskúmania zákonnosti administratívneho rozhodnutia. Krajský súd uviedol, že nie je prípustné rozširovanie dôvodov žaloby po uplynutí lehoty v zmysle § 250b ods. 1 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni ich nepriznal pre jej neúspech v konaní. Taktiež krajský súd nepriznal náhradu trov konania ani pribratému účastníkovi, nakoľko za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobkyne spravodlivo žiadať, aby nahradila trovy konania vzniknuté účastníkovi, ktorého musí súd podľa ustanovenia § 250j ods. 1 veta druhá OSP do konania pribrať a žalobkyňa jeho pribratie nemohla sama nijako ovplyvniť.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie Ministra hospodárstva Slovenskej republiky č. 10/2012 z 29. februára 2012, ako aj rozhodnutie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, sekcie energetiky č. 1627/2011-3200 zo 04. januára 2012 a vec vráti na ďalšie konanie.

Žalobkyňa namietala, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré neboli doteraz uplatnené a tiež, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h/ OSP. Žalobkyňa ďalej namietala, že krajský súd sa vo vzťahu k hmotnoprávnej úprave nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré žalobca v priebehu konania vo veci uviedol, resp. s obsahom dôkazov, ktoré boli podkladom rozhodnutia, a že rozhodnutie krajského súdu považuje za vecne nesprávne a nepreskúmateľné.

Podľa žalobkyne nemôže zodpovedať zákonnému určeniu taký postup ako uviedol krajský súd v napadnutom rozsudku že správny orgán je povinný zamietnuť žiadosť o vydanie osvedčenia v prípade, že príslušný prevádzkovateľ distribučnej siete sa vyjadrí v zmysle § 11 ods. 11 zákona o energetike, t. j., že zákon nedáva správnemu orgánu inú možnosť. Žalobkyňa nesúhlasila s takýmto názorom krajského súdu, že správny orgán je povinný takto automaticky postupovať aj keby z obsahu vyjadrenia (a jeho prípadných príloh) prevádzkovateľa distribučnej siete preukázateľne nevyplývali skutočnosti v zmysle § 11 ods. 9, resp. v zmysle § 11 ods. 11 zákona o energetike. Ak by tomu tak bolo, potom takéto rozhodnutie nemôže spĺňať požiadavku zákonnosti v zmysle § 11 ods. 7 zákona o energetike, pretože podľa žalobkyne iba na základe riadne predložených a preukázaných tvrdení (vyjadrení) prevádzkovateľa distribučnej siete uvedených v zmysle § 11 ods. 11 zákona o energetike, ktoré dáva žalovanému vo vyjadrení podľa § 11 ods. 9 zákona o energetike, je možné rozhodnutie správneho orgánu považovať za také, ktoré je objektívne, nediskriminačné a riadne podložené. Inak by bolo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zložené iba na akomsi mechanickom postupe na základe vyjadrení

prevádzkovateľa distribučnej siete bez akéhokoľvek overenia jeho tvrdení v takomto vyjadrení, potom takéto jeho vyjadrenie nemôže obsahovať také dôvody, ktoré by boli objektívne, nediskriminačné a riadne podložené a takéto rozhodnutie správneho orgánu nemôže spĺňať požiadavku (atribút) zákonnosti a je vydané v rozpore s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny priadok). Podľa žalobkyne žalovaný správny orgán nevykonával dostatočné dokazovanie, nedostatočne zistil skutkový stav a z vykonaného dokazovania nevyvodil správny právny názor.

Žalobkyňa namietala, že v žalobe ako aj na pojednávaní krajského súdu poukazovala na to, že z vyjadrení prevádzkovateľa distribučnej siete nevyplýva taký relevantný, jasný a priamy technický údaj, ktorý by preukázateľne potvrdzoval skutočnosť, že existujúca distribučná sieť:

a/ je schopná zabezpečiť v investičnom zámere požadované množstvo 200.000 m³/h a súčasne

b/ je schopná pre investičný zámer žalobkyne tlakovú úroveň 5,5 MPa, t. j., že existujúca distribučná sieť (v oblasti alebo časti vymedzeného územia na ktorú sa žiadosť o vydanie osvedčenia vzťahuje) má dostatočnú kapacitu (nie je využitá), a že je schopná pokryť potreby zásobovania plynom investičného zámeru uvedeného v žiadosti žalobkyne o vydanie osvedčenia aj čo sa týka požadovaného tlaku (5,5 MPa).

Podľa názoru žalobkyne žalovaný, správny orgán prvého stupňa, ale ani krajský súd vo svojich rozhodnutiach nespochybnili, že požiadavka 200.000 m³/h a tlaková úroveň 5,4 MPa pre jej investičný zámer v zmysle jej žiadosti o vydanie osvedčenia by boli irelevantné.

Žalobkyňa ďalej namietala, že z rozhodnutia krajského súdu nie je možné zistiť na základe akého konkrétného údaje uvedeného v niektorom z vyjadrení prevádzkovateľa distribučnej siete jednoznačne, opakovane a jasne vyplýva ich pravdivosť. Podľa žalobkyne zo žiadneho z vyjadrení prevádzkovateľa distribučnej siete SPP-D, a. s. poskytnutých na výzvu správneho orgánu, alebo na žiadosť žalobkyne nevyplýva taký relevantný údaj, ktorý by jasne a preukázateľne potvrdzoval skutočnosť o tom, že existujúca distribučná sieť má dostatočne veľkú kapacitu - nie je využitá, a že je schopná pokryť potreby zásobovania plynom investičného zámeru uvedeného v žiadosti o vydanie osvedčenia, alebo že je takáto sústava, alebo sieť plánovaná. Namietala, že krajský súd vo svojom rozhodnutí nepoukazuje na žiadnu rovnicu, graf, tabuľku, číselný údaj a pod. z ktorého by bolo komukoľvek jasné, že tlaková úroveň 5,5 MPa požadovaná pre investičný zámer žalobkyne je distribučnou sieťou garantovaná. Samotné vyjadrenie SPP-D, a. s. z 23. septembra 2011, ale ani prílohy k nemu, neobsahujú konkrétne technické prepočty (rovnice) kapacitné, lebo hydraulické, alebo iné objektívne zrozumiteľné údaje, ktoré by potvrdzovali tvrdenia SPP-D, a. s. o to, že existujúca distribučná sieť je schopná zabezpečiť dodávku plynu v požadovanej kapacite a tlaku.

Podľa žalobkyne z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nie je možné zistiť z ktorých dôkazov a prečo vychádzal pri svojom rozhodovaní, a tiež neobsahuje vysvetlenie prípadného rozporu medzi nimi. Preto žalobkyňa považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a tiež pre jeho nezrozumiteľnosť spočívajúcu v jeho nekonkrétnosti a neurčitosti.

Žalobkyňa uviedla, že simulácia prostredníctvom software SIMONE sa vzťahuje iba na predpokladané miesto pripojenia (ešte neexistujúceho VTL plynovodu DN 500 PN 64), t. j. pripojenia PPC Elektrárne Bočar na existujúcu kostrovú sieť zdrojové plynovody DN 700 PN63, teda v bode predpokladaného napojenia traťového uzáveru č. 11, obec Belža. Z vyjadrení SPP-D, a. s. však nikde nevyplýva, že simulácia prostredníctvom software SIMONE bola vykonaná nielen pre požadovanú kapacitu 200.000 m³/h, ale aj pre požadovaný tlak 5,5 MPa v investičnom zámere žalobkyne, naviac, keď SPP-D, a. s. vo svojich vyjadreniach nikde neuviedla a nepreukázala na akej maximálnej tlakovej úrovni svoje tri vysokotlakové plynovody DN 700 PN 63 (existujúcu kostrovú sieť) prevádzkuje a či ju vôbec môže v zmysle svojich interných predpisov s prihliadnutím na technický stav tejto súčasnej distribučnej siete prevádzkovať na tlakovej úrovni 5,5 MPa, a tým zabezpečiť potreby investičného zámeru žalobkyne.

Žalobkyňa namietala, že SPP-D, a. s. predkladala správnomu orgánu nepravdivé údaje, nakoľko uviedla, že požadovaný tlak zemného plynu 5,5 MPa vie v budúcnosti (teda nie v čase rozhodovania správneho orgánu/ zabezpečiť lokálne vybudovaním kompresora, avšak na druhej strane vo svojom vyjadrení k žalobe z 10. septembra 2012 uviedla, že vybudovanie VII. prípojky k plánovanej paroplynovej elektrárni (t. j. takej na ktorú žiada vydať osvedčenie žalobkyňa) považuje sa technickú úpravu existujúcej distribučnej siete, nakoľko bude z jej strany v danej lokalite technickými úpravami možné zabezpečiť kapacitu a tlakovú úroveň požadovanú žalobkyňou. Podľa názoru žalobkyne SPP-D, a. s. vo svojich vyjadreniach relevantne nepreukázala, že takúto „prípojku“ - VTL plynovod v zmysle § 11 ods. 11

zákona o energetike plánovala vybudovať. Z vyjadrení SPP-D, a. s. nie je možné zistiť, či takýto nový VTL plynovod - „prípojku“ bude viesť vybudovať v primeranom čase zohľadňujúcim vybudovanie energetického zariadenia podľa predloženého investičného zámeru a zároveň ním prípadne plánovaný VTL plynovod - „prípojku“ DN 500 PBN 64 na vybudovanie, bude schopný pokryť potreby investičného zámeru uvedeného v žiadosti.

Žalobkyňa ďalej namietala, že dôkazy, ktoré sú obsahom spisu presvedčivo nepreukazujú, že súčasná distribučná sieť nie je využitá a pokrýva potreby predpokladané v investičnom zámere a ani to, že jej existujúca alebo plánovaná kapacita bude schopná pokryť potreby investičného zámeru v primeranom čase zohľadňujúcim vybudovanie investičného zámeru, a to aj s prihliadnutím na vybudovanie energetického zariadenia PPC elektrárne Bočar, ktorá mala byť týmto plynovodom zásobovaná. Podľa názoru žalobkyne zo strany SPP-D, a. s. nebol predložený žiaden relevantný dôkaz o tom, na akých najvyšších povolených tlakových úrovniach z hľadiska reálneho technického stavu súčasnej distribučnej siete je možné ju prevádzkovať.

Pokiaľ krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nemohol prihliadnuť na námietku vznesenú na pojednávaní súdu, žalobkyňa uviedla, že správny poriadok ustanovuje, že vedúci rozhoduje o rozklade na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie a prejednanie rozkladu v takejto komisii je totiž povinné, stanovisko komisie by sa malo uviesť v odôvodnení rozhodnutia vedúceho v rozklade a žalobkyňa tvrdila, že vedúci správneho orgánu v danej veci rozhodol bez toho, aby sa oboznámil s návrhom osobitnej rozkladovej komisie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril písomne dňa 07. decembra 2012 tak, že žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že odvolanie žalobkyne je tendenčné a neprineslo žiadne nové dôkazy, resp. tvrdenia. Vo svojom odvolaní žalobkyňa neustále spochybňuje ustanovenie § 11 ods.

11 zákona o energetike, ktoré je však jednoznačné, a preto ho nie je možné spochybňovať. Ďalej uviedol, že príslušný prevádzkovateľ distribučnej siete spoločnosť SPP-D, a. s. sa opakovane jasne a presvedčivo vyjadrila, že je schopná pokryť potreby investičného zámeru, a preto žalovaný nemal inú možnosť ako žiadosť žalobkyne o vydanie osvedčenia zamietnuť.

Žalovaný uviedol, že žalobkyňa v celom odvolaní polemizuje s tézou, ktorú sama vyhlásila, a to, že SPP-D, a. s. nedokáže zabezpečiť ňou požadovaný objem dodávok zemného plynu (200.000 m³) a ním požadovaný tlak (5,5 MPa). Na tomto žalobkyňa postavila aj svoju žiadosť o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru. Žalobkyňa však sama SPP-D, a. s. o zabezpečenie takejto dodávky nikdy nepožiadala a ani nedisponuje žiadnym relevantným dôkazom, že SPP-D, a. s. to nedokáže zabezpečiť. Napriek viacerým vyjadreniam SPP-D, a. s. doručeným žalovanému a napriek preskúmaniu všetkých námietok žalobkyne k týmto vyjadreniam, nadobudol žalovaný presvedčenie, že záujmom žalobkyne nie je zabezpečiť si dostatok zemného plynu pre činnosť paroplynového cyklu, ale spochybňovať schopnosť SPP-D, a. s. vykonávať činnosť, na ktorú má príslušné povolenia ako aj technické vybavenie. Je samozrejmé, že vzhľadom na ekonomiku prevádzky SPP-D, a. s. nerozširuje samoučelne distribučnú sieť neúmerne dimenzovanými potrubiami a tlakom, ak na to nemá zákazníkmi preukázaný záujem. To však neznamená, že ak SPP-D, a. s. na základe preskúmania technických možností potvrdí, že je to schopná zabezpečiť, možno bez dôkazov preukázať opak. Takéto dôkazy však neboli preukázané žalovanému ani v prvom stupni, ani v odvolacom konaní.

Žalovaný tvrdil, že v prvostupňovom ako aj druhostupňovom správnom konaní postupoval v súlade so zákonom o energetike ako aj zákonom o správnom konaní. Detailne, vecne a zrozumiteľne vysvetlil svoje stanovisko, pričom podrobne sa zaoberal argumentami, ktoré predkladala žalobkyňa. So stanoviskom žalovaného sa plne stotožnil aj krajský súd, ktorý správne rozhodol.

Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že nemohla zasadiť rozkladovú komisiu ministra a samotný minister nebol oboznámený so stanoviskom rozkladovej komisie, pričom poukazoval na registratúrny denník rozkladovej komisie, z ktorého je preukázaný celý postup rozkladovej komisie.

Žalovaný súčasne uviedol, že žalobkyni na základe protestu prokurátora Mesto Košice rozhodnutím č. A/2012/10356 z 01. júna 2012 zrušilo územné rozhodnutie o umiestnení stavby „880 MW - Kogeneračný paroplynový cyklus“ v obci Bočiar. Odvolanie žalobkyne Krajský stavený úrad Košice zamietol a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 10. októbra 2012, ktorá skutočnosť v konečnom dôsledku znamená, že žalobkyňa plánovanú stavbu nemôže realizovať.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila ako účastník konania aj obchodná spoločnosť SPP-D, a. s. tak, že žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Uviedla, že v danom prípade sa žalobkyňa domáhala vydania osvedčenia o súlade investičného zámeru, konkrétne sa jednalo o plynárenské zariadenie určené na dopravu plynu DN 500 PN 7,3 v dĺžke 3,25 km, ktoré malo zabezpečiť dodávky zemného plynu do paroplynového cyklu elektrárne Bočiar a malo byť vybudované v katastrálnych územiach obcí H., G. a v mestskej časti Košice - Šaca. Základným dôvodom pre zamietnutie žiadosti o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru, bolo ustanovenie § 11 ods. 11 zákona o energetike, teda skutočnosť, že v danej lokalite sa už nachádza distribučná sústava ich spoločnosti, ktorá bude schopná pokryť potreby investičného zámeru uvedeného v žiadosti žalobkyne o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru.

Spoločnosť SPP-D, a. s. uviedla, že žalobkyňa prevažnú časť odvolania sústreďuje na opätovné spochybňovanie možností spoločnosti SPP-D, a. s. pokryť ňou požadovanú kapacitu a tlakovú úroveň pre jej investičný zámer. Povinnosť obligatórneho skúmania existencie distribučnej siete v dotknutom území, v ktorom sa o vydanie osvedčenia žiada, vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o energetike. Na preskúmanie tejto podmienky je v zmysle § 11 ods. 2 zákona o energetike ministerstvo povinné požiadať príslušného prevádzkovateľa distribučnej sústavy alebo siete o vyjadrenie. Spoločnosť SPP-D, a. s. uviedla, že z uvedených ustanovení vyplýva, že žalovaný je v záujme náležitého objasnenia skutkového stavu a pre zabezpečenie podkladov pre vydanie svojho rozhodnutia povinné vyžiadať si len vyjadrenie prevádzkovateľa distribučnej sústavy, týkajúce sa existencie distribučnej sústavy, jej využitia a jej schopnosti pokryť potreby predpokladané v investičnom zámere. Konajúci správny orgán vychádza pri svojom rozhodovaní o vydaní osvedčenia o súlade investičného zámeru len zo samotného znenia vyjadrenia bez toho, aby bol v zmysle zákona povinný skúmať konkrétne technické údaje a parametre prevádzkovej distribučnej siete. Poukazovala na to, že v súlade s ustanovením § 11 ods. 8 a 9 zákona o energetike, bolo zo strany SPP-D, a. s. predložené vyjadrenie č. D/74/2011 z 29. marca 2011, ktoré jednoznačne deklaruje, že v danej lokalite má spoločnosť SPP-D, a. s. vybudovanú distribučnú sieť s dostatočne veľkou voľnou kapacitou, ktorá je schopná pokryť potreby zásobovania plynom investičného zámeru uvedeného v žiadosti žalobkyne o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru. Toto vyjadrenie bolo predložené v zákonnej 15-dňovej lehote v zmysle § 11 ods. 10 zákona o energetike. Na základe opakovaných požiadaviek žalobkyne zabezpečil žalovaný v konaní nad rámec ustanovení zákona o energetike ďalšie vyjadrenia, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, a ktoré opätovne potvrdzujú, že v predmetnom území bude možné investičný zámer žalobkyne pokryť existujúcou distribučnou sústavou.

Spoločnosť SPP-D, a. s. zastáva názor, že pokiaľ by správny orgán požadoval od nich podrobné technické parametre, prepočty rovnice, kapacitné, hydraulické údaje tak, ako to uvádza žalobkyňa, prekročil by správny orgán svoju právomoc, ktorá mu vyplýva zo zákona o energetike, čím by porušil princíp právneho štátu vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania, (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou súdu v správnom konaní pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posúdiť, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu, súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Súd pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa sám v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä kvôli prameňu z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúmvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 1627/2011-3200 zo 04. januára 2012 o zamietnutí žiadosti žalobkyne o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru na výstavbu energetického zariadenia na dopravu plynu s dlhodobou koncepciou energetickej politiky Slovenskej republiky (ďalej len „osvedčenie o súlade investičného zámeru“). Malo ísť o plynárenské zariadenie, určené na prepravu plynu DN 500 PN 7.3 v dĺžke 3,25 km, s tlakovou úrovňou 5,5 MPa, s prepravnou kapacitou 200.000 m³/hod., ktoré má zabezpečiť dodávky zemného plynu do Paroplynového cyklu elektrárne Bočiar s celkovým inštalovaným elektrickým výkonom 880 MW a malo byť vybudované v katastrálnych územiach H., G. (okres Košice - okolie, parc. č. XXXX/X) a v mestskej časti Košice - Šaca (priemyselný areál Bočiar, k. ú. F.). Plynovod sa mal napájať na prepravnú sieť v mieste traťového uzáveru č. 11 pri obci Belža.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o energetike stavať elektroenergetické zariadenie, plynárenské zariadenie, potrubie na prepravu pohonných látok alebo na prepravu ropy a zariadenie na rozvod skvapalneného plyného uhlíkovdika (ďalej len „energetické zariadenie“) možno iba na základe osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky (ďalej len „osvedčenie“). To neplatí, ak ide o výstavbu energetického zariadenia na:

- a) výrobu elektriny zo slnečnej energie umiestneného na budove s celkovým inštalovaným výkonom do 100 kW,
- b) výrobu elektriny s celkovým inštalovaným výkonom do 1 MW, ktoré využíva iný primárny energetický zdroj ako je slnečná energia,
- c) výrobu plynu,
- d) distribúciu elektriny a distribúciu plynu, ktoré bude prevádzkovať prevádzkovateľ sústavy do úrove vysokého napätia v prípade, že ide o elektrické vedenie a elektroenergetické zariadenie, ktorým sa zabezpečuje preprava elektriny z časti územia Európskej únie alebo z časti územia tretích štátov na vymedzené územie alebo na časť vymedzeného územia alebo siete v rámci časti vymedzeného územia.

Podľa § 11 ods. 8 zákona o energetike podmienkou na vydanie osvedčenia na výstavbu distribučnej sústavy alebo distribučnej siete je, že na vymedzenom území alebo jeho časti, na ktorú sa žiadosť o

vydanie osvedčenia vzťahuje, ešte nie je vybudovaná distribučná sústava alebo distribučná sieť, alebo nie je takáto sústava alebo sieť plánovaná na vybudovanie, alebo ak je úplne využitá kapacita súčasnej alebo navrhovanej distribučnej sústavy alebo distribučnej siete.

Podľa § 11 ods. 9 zákona o energetike na posúdenie žiadosti ministerstvo požiada príslušného prevádzkovateľa distribučnej sústavy alebo siete o vyjadrenie, či:

- a) v záujmovej oblasti je vybudovaná distribučná sústava alebo sieť,
- b) súčasná distribučná sústava alebo sieť je využitá a pokrýva potreby predpokladané v investičnom zámere,
- c) sa podľa plánu rozvoja distribučnej sústavy alebo siete podľa § 24 ods. 2 písm. p/ a § 43 ods. 6 písm. u/ v záujmovej oblasti plánuje vybudovať distribučnú sústavu alebo sieť, a či táto pokryje potreby predpokladané v investičnom zámere.

Podľa § 11 ods. 10 zákona o energetike prevádzkovateľ distribučnej sústavy alebo prevádzkovateľ distribučnej siete je povinný predložiť vyjadrenie podľa odseku 9 najneskôr do 15 pracovných dní odo dňa doručenia požiadavky. Ak prevádzkovateľ distribučnej sústavy alebo prevádzkovateľ distribučnej siete v tomto termíne nepredloží vyjadrenie, znamená to, že v oblasti, na ktorú sa žiadosť o vydanie osvedčenia vzťahuje nie je vybudovaná distribučná sústava alebo sieť alebo, že jej existujúca alebo plánovaná kapacita je využitá.

Podľa § 11 ods. 11 zákona o energetike ak prevádzkovateľ distribučnej sústavy alebo distribučnej siete vo vyjadrení podľa odseku 9 uvedie, že v oblasti v rámci vymedzeného územia alebo jeho časti, na ktorú sa žiadosť o vydanie osvedčenia vzťahuje už bola vybudovaná distribučná sústava alebo sieť alebo je plánovaná na vybudovanie a jej existujúca alebo plánovaná kapacita nie je využitá, v primeranom čase zohľadňujúcim vybudovanie energetického zariadenia podľa predloženého investičného zámeru, vrátane opatrení na jej úpravu, bude schopná pokryť potreby investičného zámeru uvedeného v žiadosti o vydanie osvedčenia, ministerstvo žiadosť zamietne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu súdneho spisu ako aj administratívneho spisu žalovaného za preukázané, že žalobkyňa dňa 16. februára 2011 požiadala Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru na výstavbu energetického zariadenia na dopravu plynu s dlhodobou koncepciou energetickej politiky Slovenskej republiky tak, ako je uvedené vyššie. Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky v zmysle § 11 ods. 8 a 9 zákona o energetike požiadalo príslušného prevádzkovateľa - obchodnú spoločnosť SPP-D, a. s. o vyjadrenie, či v predmetnom území je distribučná sieť vybudovaná, či existujúca súčasná distribučná sieť je využitá, či pokrýva potreby predpokladané v investičnom zámere žalobkyne alebo či podľa plánu rozvoja distribučnej siete v predmetnom území plánuje vybudovať distribučnú sieť, či pokryje potreby dodávky zemného plynu predpokladané v investičnom zámere pre Paroplynový cyklus elektrárne Bočiar. Ďalej mal najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že spoločnosť SPP-D, a. s. v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote dňa 29. marca 2011 stanoviskom č. D/74/2011 potvrdila, že v predmetnom území má spoločnosť vybudovanú distribučnú sieť s dostatočnou kapacitou, ktorá je schopná pokryť potreby investičného zámeru v zásobovaní plynom. Na základe podnetu žalobkyne Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky listom z 25. mája 2011 požiadalo obchodnú spoločnosť SPP-D, a. s. o podrobnejšie údaje o schopnosti poskytnúť dostatočné množstvo plynu v požadovanom množstve a v požadovanom tlaku a z tohto dôvodu správne konanie prerušilo. Následne obchodná spoločnosť SPP-D, a. s. listom z 21. júna 2011 spresnila údaje z predchádzajúceho vyjadrenia a opätovne potvrdila, že v predmetnom území má ich spoločnosť vybudovanú distribučnú sieť s dostatočnou kapacitou, ktorá je schopná pokryť potreby investičného zámeru. Následne žalovaný opätovne požiadal spoločnosť SPP-D, a. s. o vyjadrenie, či ich energetické zariadenia dokážu plniť požadované podmienky na dodávku plynu pre žalobkyňu a žiadal o podrobnejšie

údaje o existujúcich plynárenských zariadeniach, ktoré by pri dodávke plynu pre žalobkyňu prichádzali do úvahy, spolu s konkrétnymi prepočtami pri prevádzkovaní týchto plynárenských zariadení. Spoločnosť SPP-D, a. s. listom z 23. septembra 2011 č. D/154/2011 potvrdila, že v predmetnom území má vybudovanú distribučnú sieť s dostatočnou kapacitou, ktorá je schopná pokryť potreby investičného zámeru v zásobovaní plynom.

Ďalej mal najvyšší súd z obsahu pripojeného administratívneho spisu za preukázané, že žalobkyňa sa s podkladmi a so spôsobom zisťovania podkladov oboznámila dňa 11. novembra 2011, konzultovala so správnym orgánom obsah podkladov a následne listom z 15. novembra 2011 žiadala doplniť odpoveď na dve otázky, týkajúce sa zabezpečenia požadovaných dodávok plynovodom DN 150 mm a či má táto spoločnosť v pláne rozvoja distribučnej sústavy, vybudovanie iného plynovodu v predmetnej lokalite v zmysle § 24 ods. 2 písm. p/ a § 43 ods. 6 písm. u/ zákon o energetike. Následne správny orgán požiadal spoločnosť SPP-D, a. s. o odpoveď a opätovne prerušil konanie. Spoločnosť SPP-D, a. s. listom č. D/189/2011 z 01. decembra 2011 potvrdila, že vo svojich vyjadreniach, týkajúcich sa investičného zámeru žalobkyne neuvádzala a ani neuvažovala so zabezpečením dodávky do priemyselného areálu Bočiar pri ročnej spotrebe 750 miliónov m³ a maximálnom hodinovom odbere 200.000 m³ cez existujúci pripojovací plynovod DN 150 PN 63 „PR Bočiar SMZ 2“, nakoľko je to z kapacitného hľadiska nemožné. Zabezpečenie požadovanej kapacity by bolo realizované samostatným pripojovacím plynovodom DN 500 PN 55 pripojeným na existujúcu distribučnú sieť zo zdrojového plynovodu DN 700 PN 63 úsek „PL Bočiar - Čečejevce“ (plynovod MŠP) v mieste uvažovaného pripojenia, alebo zo zdrojového plynovodu 2 x DN 700 PN 63 „PL Seňa - Haniska“ (kolmé na plynovod MŠP, smer obec Haniska) v mieste uvažovaného pripojenia. Spoločnosť SPP-D, a. s. potvrdila, že na území špecifikovanom ako katastrálne územie obcí F., H., H., G. a mestskej časti Košice - Seňa, má vybudovanú distribučnú sieť a zároveň kataster týchto obcí patrí do vymedzeného územia SPP-D, a. s., ktorého mapa tvorí prílohu č. 1 jej povolenia na podnikanie č. 2006P 0070-5. zmena, vydaného Úradom pre reguláciu sieťových odvetví. Ako prevádzkovateľ distribučnej siete v zmysle § 43 ods. 6 písm. u/ zákona o energetike, každoročne vypracúva plán rozvoja distribučnej siete. Na základe empirických analýz minulých období SPP-D, a. s. uvažuje vo svojich plánoch rozvoja aj s výstavbou pripojovacích plynovodov.

Podľa názoru najvyššieho súdu zhodne s názorom súdu krajského, povinnosť obligatórneho skúmania podmienok distribučnej siete v predmetnom území, v ktorom žalobkyňa žiada o vydanie osvedčenia o investičnom zámere, vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o energetike. Podmienkou pre vydanie osvedčenia o investičnom zámere na výstavbu distribučnej sústavy alebo siete je, že na predmetnom vymedzenom území, ešte nie je vybudovaná distribučná sústava alebo sieť, alebo nie je takáto sústava alebo sieť plánovaná, alebo ak je plne využitá kapacita existujúcej distribučnej sústavy alebo siete.

V súlade s ustanovením § 11 ods. 9 zákona o energetike je Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky povinné požiadať príslušného prevádzkovateľa existujúcej distribučnej sústavy alebo siete o vyjadrenie či:

a/ v záujmovej oblasti je vybudovaná distribučná sústava alebo sieť,

b/ súčasná distribučná sústava alebo sieť je využitá a pokrýva potreby predpokladané v investičnom zámere,

c/ sa podľa plánu rozvoja distribučnej sústavy alebo siete podľa § 24 ods. 2 písm. p/ a § 43 ods. 6 písm.

u/ v záujmovej oblasti plánuje vybudovať distribučnú sústavu alebo sieť a či táto pokryje potreby predpokladané v investičnom zámere.

Vychádzajúc z ustanovenia § 11 ods. 11 zákona o energetike, ak prevádzkovateľ distribučnej sústavy alebo siete vo svojom vyjadrení v zmysle ustanovenia § 11 ods. 9 zákona o energetike uvedie, že v predmetnej záujmovej oblasti alebo v jej časti, na ktorú sa žiada o vydanie osvedčenia o investičnom zámere už bola distribučná sústava alebo sieť vybudovaná alebo je plánovaná na vybudovanie a jej existujúca alebo plánovaná kapacita nie je využitá, v primeranom čase zohľadňujúc vybudovanie energetického zariadenia podľa predloženého investičného zámeru, vrátane opatrení na jej úpravu, bude schopná pokryť potreby investičného zámeru, Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky žiadosť zamietne.

V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákona o energetike Ministerstvo hospodárstva Slovenskej

republiky požiadalo príslušného prevádzkovateľa distribučnej siete v predmetnom území o vyjadrenie v záujme zistenia skutkového stavu a pre svoje rozhodnutie. Podľa názoru najvyššieho súdu je Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky pre zabezpečenie podkladov pre svoje rozhodnutie povinné vyžiadať si vyjadrenie prevádzkovateľa distribučnej siete a pri vydaní rozhodnutia vychádza z tohto vyjadrenia, a to bez toho, aby bolo povinné skúmať konkrétne technické údaje a parametre existujúcej distribučnej sústavy. Spoločnosť SPP-D, a. s. predložila vyjadrenie č. D/74/2011 z 29. marca 2011, z ktorého vyplýva, že v danej lokalite má uvedená spoločnosť vybudovanú distribučnú sieť s dostatočne veľkou kapacitou, ktorá je schopná pokryť potreby zásobovania plynom investičného zámeru uvedeného v žiadosti po vydaní osvedčenia o súlade investičného zámeru. Predmetné vyjadrenie bolo predložené v zákonnej 15 dňovej lehote v zmysle § 11 ods. 10 zákona o energetike. Na základe ďalších dožiadaní Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky spoločnosť SPP-D, a. s. predložila ďalšie vyjadrenia, ktoré potvrdzujú, že v predmetnom území je možné investičný zámer pokryť existujúcou distribučnou sústavou.

Najvyšší súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním stotožňuje v celom rozsahu. Najvyšší súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na námietky žalobkyne vznesené v odvolaní uvádza nasledovné:

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že príslušný prevádzkovateľ existujúcej distribučnej siete sa opakovane a jednoznačne vyjadril, že je schopný pokryť potreby investičného zámeru a žalovaný bol preto povinný žiadať žalobkyne o vydanie osvedčenia o investičnom zámere v zmysle § 11 ods. 11 zákona o energetike zamietnuť.

Podľa názoru najvyššieho súdu vychádzajúc z citovaných ustanovení, Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní je povinné vychádzať z predloženého vyjadrenia prevádzkovateľa existujúcej distribučnej siete, pričom nie je povinné skúmať pravdivosť vyjadrenia prevádzkovateľa existujúcej distribučnej siete. S poukazom na ustanovenie § 32 ods. 3 zákona č. 71/1976 Zb. zákona o správnom konaní je takéto vyjadrenie pre správny orgán záväzné a zodpovednosť za pravdivosť takéhoto vyjadrenia nesie prevádzkovateľ existujúcej distribučnej sústavy alebo siete.

Vzhľadom na uvedené je podľa názoru najvyššieho súdu v danom prípade skutkový stav zistený riadne tak, aby mohol byť podkladom pre vydanie rozhodnutia.

Pokiaľ ide o námietku, týkajúcu sa procesného pochybenia správneho orgánu, ktorý mal rozhodnúť bez toho, aby bolo ministrovi predložené stanovisko rozkladovej komisie, najvyšší súd sa taktiež stotožnil s názorom krajského súdu, že súd v preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP je viazaný žalobnými bodmi a teda zaoberá sa len námietkami uvedenými v žalobe (§ 249 ods. 2 OSP) a na neskôr vznesené námietky sa neprihliada.

Pre úplnosť veci, najvyšší súd poukazuje, že žalovaný predložil súdu listinné dôkazy, ktoré preukazujú bez akýchkoľvek pochybností, že Minister hospodárstva Slovenskej republiky o rozklade podanom proti prvostupňovému správnomu orgánu rozhodol na podklade návrhu ustanovenej rozkladovej komisie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky

žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Žalobkyňa v priebehu odvolacieho konania dňa 26. júna 2013 vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi najvyššieho súdu, Milanovi Moravovi ako členovi veci prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu 5S a námietku zaujatosti voči členovi senátu krajského súdu N., ktorý rozhodoval vo veci v prvom stupni.

O námietke zaujatosti člena senátu 5S JUDr. Milana Moravu rozhodol právoplatne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Ndz/4/2013 z 03. júla 2013 tak, že „sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, JUDr. Milan Morava, nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci.“

Pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú žalobkyňou dňa 26. júna 2013 voči členovi senátu krajského súdu N., najvyšší súd tuto posúdil v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. g/ OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že nie je dôvodná.

Žalobkyňa namietala, že o jej žalobe rozhodoval senát krajského súdu v nesprávnom zložení, keď podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave nemal N. pôvodne ako člen senátu vo veci vedenej pod sp. zn. 1S/115/2012 rozhodovať, keď bol v deň rozhodovania v predmetnej veci za záhadných okolností vymenený namiesto inej členky tohto senátu N., pričom N. mal už v čase pojednávania a rozhodovania veci na krajskom súde svoj konkrétny zájem na určitom spôsobe skončenia a rozhodnutia veci.

Najvyšší súd mal za preukázané, že v zmysle rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave ma rok 2012 bol pre senát 1S určený ako zastupujúci senát 2S, pričom členku senátu 1S N. zastupuje člen senátu 2S N.. Vzhľadom k tomu, že N. bola v čase od 28. septembra 2012 do 17. októbra 2012 práceneschopná, v súlade so schváleným rozvrhom práce ju na pojednávaniach vytýčených na obdobie jej práceneschopnosti zastupoval N.. Z uvedeného je nepochybné, že senát Krajského súdu v Bratislave dňa 04. októbra 2012 rozhodoval v zákonnom obsadení.

K námietke zaujatosti sa N. vyjadril tak, že nemá žiaden pomer k prejednávanej veci, pričom žalobkyňa nevysvetlila náležité dôvody, pre ktorý mal byť ako sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený.

Podľa názoru najvyššieho súdu žalobkyňa neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorá by preukazovala konkrétny vzťah N. k predmetnej veci, a preto táto námietka nie je v zmysle § 14 ods. 1 OSP spôsobilá na vylúčenie menovaného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci.

Nakoľko námietka zaujatosti sudcu krajského súdu bola vznesená až po rozhodnutí krajského súdu a rozhodnutie tohto súdu bolo potvrdené, nebolo potrebné nevylúčenie sudcu N. vyslovovať samostatným výrokom rozhodnutia, keďže tento sudca nebude už v danej veci rozhodovať.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal vychádzajúc z ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 prvá veta, § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nakoľko žalobkyňa v konaní úspešná nebola, a žalovanému náhrada trov konania neprináleží. Taktiež najvyšší súd nepriznal náhradu trov konania ani účastníkovi konania, a to z dôvodu absencie právnej úpravy.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.